

РЕШЕНИЕ

№ 2390

гр. София, 31.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Иванка Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100511541 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 ГПК – чл.273 ГПК.

С решение № 20135323 от 09.06.2021 г., постановено по гр. д. № 1027/2020 г. по описа на СРС, II ГО, 126 състав, ГД „Г.П.“ е осъдена да заплати на ИР. П. Н., на основание чл.234, ал.1 ЗМВР, сумата от 15 612, 45 лв., представляваща обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение в размер на 15 месечни възнаграждения, ведно със законната лихва от 10.01.2020 г. до изплащане на вземането, както и на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 900 лв., представляващо сторени разноси по делото, а по сметка на СРС, да заплати на основание чл.78, ал.6 ГПК, сумата от 624, 50 лв.

Срещу постановеното съдебно решение е депозирана въззивна жалба от ответника ГД „Г.П.“, с която го обжалва изцяло. Излага съображения, че обжалваното решение е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон. При прекратяване на служебното правоотношение на ищцата, считано от 03.07.2013 г. и на основание чл.245, ал.1, т.7, б.„д“ ЗМВР на същата не се полагат обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години има, както и не се полага еднократно допълнително вещеве имущество или левовата му равностойност. По тази причина на ищцата не е изплатено такова обезщетение. След проведена конкурсна процедура през 2018 г. ищцата е била назначена на длъжност „старши полицай“ в 01 група на сектор „Летищна сигурност – Аерогара София“ от ГПУ – София към ПДГП – Аерогара, считано от 17.05.2018 г. Новото служебно правоотношение е прекратено на основание чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР – по собствено желание, считано от 226, ал.1, т.4 ЗМВР

Така ищцата е заемала посочената длъжност по – малко от една година. При прекратяване на служебното правоотношение на ищцата през 2013 г. е приложен действащия към този момент ЗМВР. Поддържа, че неправилно е възприетото от решаващия съд становище, че след като в действащия ЗМВР основанието за несъвместимост, поради което е освободена от длъжност ищцата през 2013 г. към момента не е предвидено в закона, то законодателят е преосмислил това основание за несъставомерно, като на ищцата повторно е възложено да изпълнява държавна служба в МВР и е логично да има право на претендираното обезщетение. По този начин съдът е придал обратно действие на сега действащия ЗМВР, като се признава общия брой прослужени години от ищцата, което е в нарушение на материалния закон. На основание чл.5, ал.5 от Конституцията на РБ, действието на гражданския закон се проявява от момента на влизането му в сила, а отмяната на гражданския закон преустановява неговото действие за в бъдеще. В § 5, ал.1 ПЗР на ЗМВР е регламентирано, че служебните правоотношения на държавните служители не се прекратяват, а се преобразуват, считано от датата на влизане в сила на закона, като държавните служители се назначават на длъжностите, които заемат към момента на преобразуване на правоотношенията. В случая ищцата е с прекратено правоотношение преди влизането в сила на действия ЗМВР и не попада в обхвата на тази разпоредба. В § 7, ал.5 ПР на ЗМВР е уредена единствената хипотеза, при която се зачита прослуженото време като държавен служител по отменения ЗМВР и при която е допустимо законът да се приложи с обратно действие, но ищцата не попада в обхвата на посочената норма. На основание чл.14 ЗНА обратна сила на нормативен акт може да се придаде само по изключение , с изрична разпоредба. При първото прекратяване на служебното правоотношение ищцата е имала повече от 15 г. стаж в системата на МВР, но тъй като е освободена по чл.245, ал.1, т.7, б.“д“ вр. с чл.179, ал.1, т.2 ЗМВР (отм.), на основание чл.252, ал.7 ЗМВР не са й изплатени обезщетения за прослужени години. При повторното прекратяване на служебното правоотношение на ищцата на основание чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР на ищцата се полага обезщетение за прослужено време, но при повторното ѝ назначаване има по – малко от 1 година прослужено време. На основание чл.234, ал.1 ЗМВР при повторно и при всяко следващо прекратяване на служебното правоотношение от полагащото се обезщетение, определено по реда на чл.234, ал.1-3 ЗМВР се приспадат толкова месечни възнаграждения, колкото вече са получени от служителите на длъжности по чл.235, ал.1 ЗМВР. Поддържа, че тази норма намира приложение и в разглеждания случай, тъй като се касае за обезщетение, на което ищцата не е имала право нито при първото прекратяване на правоотношението, нито при второто прекратяване. Моли съда да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявения иск. Претендира сторените по делото разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищцата ИР. П. Н., с който я оспорва. Излага съображения, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Счита, че са обосновани изводите на решаващия съд, че приложение следва да намери действащия ЗМВР към момента на прекратяване на служебното правоотношение. Към този момент е била в служебно правоотношение с жалбоподателя повече от 15 години,

поради което правилно решаващият съд е уважил предявения иск. Поддържа, че решаващият съд не е допуснал соченото от жалбоподателя нарушение на материалния закон. Моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира сторените по делото разноски.

Съдът, след като прецени представените по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

СРС е сезиран иск с правно основание чл.234, ал.1 ЗМВР. Ищцата твърди, че с акт за встъпване в длъжност от 05.09.1997 г., съгласно заповед № 2490 от 01.09.1997 г. била назначена на длъжност „младши районен инспектор“. С акт за встъпване от 08.05.2009 г., съгласно заповед рег. № 27 от 24.04.2019 г. на директора на ГДГН-МВР била назначена на длъжност „старши полицай“ в сектор „Летищна сигурност“ от Гранично полицейско управление – София, към Регионална дирекция „Г.П.“ – Аерогара при ГДГП-МВР, считано от 01.04.2009 г. Със заповед рег. № 2865, екз. № 6 от 19.06.2013 г., на основание чл.28, ал.3, чл.246, т.2, чл.245, ал.1, т.7, б.„д“, чл.179, ал.1, т.2 ЗМВР във връзка с решение по НАХД № 19274/2000 г. на СРС, влязло в сила на 04.04.2001 г. и предложение вх. № 48695/17.06.2013 ж. По описа на ГДГП, служебното ѝ правоотношение като главен полицай-старши полицай в 01 РУ, група на сектор „Летищна сигурност – Аерогара София“ от Гранично полицейско управление – София, към Регионална дирекция „Г.П.“-Аерогара, при ГД „Г.П.“ – МВР, категория „Д“, поради обективна невъзможност да изпълнява задълженията си, считано от датата на връчване на заповедта. В заповедта е посочено, че следва да се изплатят дължимите обезщетения. Твърди, че в периода 01.01.2013 г. – 02.07.2013 г. е получила трудови възнаграждения. С акт за встъпване в длъжност от 17.05.2018 г., съгласно заповед № 3382з-1504/11.05.2018 г. на директора на ГД „Г.П.“, била назначена като младши изпълнителна длъжност – старши полицай в 01 група на сектор „Летищна сигурност-Аерогара София“ от Гранично полицейско управление – София към Регионална дирекция „Г.П.- Аерогара при ГД „Г.П.“-МВР – „младши инспектор“. Със заповед № 3282-1163 от 11.04.2019 г., на основание чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР и във връзка с подадено заявление № 8177р-8843/29.03.2019 г. по описа на РДГП-Аерогара, служебното ѝ правоотношение е прекратено по собствено желание, считано от датата на връчване на заповедта. Твърди, че прослуженото ѝ време в структурите на МВР на длъжности за държавен служител от момента на постъпването ѝ в структурите на МВР – 05.09.1997 г. до 02.07.2013 г., т. е. 15 години, 9 месеца и 28 дни, от които осигурителен стаж от 01.01.2000 г. до прекратяване на служебното правоотношение със заповед № 2865 от 19.06.2013 г. е 13 години, 6 месеца и 2 дни. На основание чл.234, ал.1 ЗМВР счита, че има право на обезщетение в размер на 15 месечни възнаграждения. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сумата от 15612, 45 лв. – обезщетение по чл.234, ал.1 ЗМВР, ведно със законната лихва, считано от момента на завеждане на делото до окончателното изплащане. Претендира сторените по делото разноски.

С депозирана на 26.10.2020 г. молба – уточнение ищцата е уточнила, че е предявила иска срещу ГД „Г.П.“ към МВР.

С постъпилия в срока по чл.131 ГПК писмен отговор на исковата молба ответникът оспорва предявения иск. На основание чл.252, ал.7 ЗМВР

на служители с прекратено служебно правоотношение по чл.245, ал.1, т.7, б.“д“ не се полагат обезщетения в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, както и не се полага еднократно допълнително вещеве имущество или левовата му равностойност. По тази причина на ищцата не е изплатено такова обезщетение. При прекратяване на служебното правоотношение на ищцата, считано от 29.04.2019 г. ищцата е имала по – малко от една година прослужено време. С оглед на това счита, че ищцата няма право на претендираното обезщетение. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявени иск.

Видно от представеното удостоверение от 24.07.2013 г., издадено от ГСГП – ГКПП – Аерогари, за периода 01.01.2013 г. – 02.07.2013 г. на ищцата е заплащано трудово възнаграждение.

Съгласно удостоверение за класиране и пенсия от 04.07.2013 г., издадено от МВР, служебното правоотношение на ищцата е прекратено със заповед № 2865/19.06.2013 г. по чл.28, ал.3, чл.246, т.2, чл.245, ал.1, т.7, б.“д“, чл.179, ал.1, т.2 ЗМВР, считано от 03.07.2013 г. Прослуженото време на ищцата в структурите на МВР на длъжности за държавен служител, в това число офицерски, сержантски или като държавен служител – гражданско лица, за периода от 05.09.1997 г. до 02.07.2013 г. или всичко трудов стаж от 15 години, 9 месеца и 28 дни, от който осигурителен стаж от 01.01.2000 г. до прекратяване на служебното правоотношение – 13 години, 6 месеца и 2 дни.

По делото е представена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата на горепосоченото основание и във връзка с решение по НАХД № 10274/2000 г. на СРС, влязло в сила на 04.04.2001 г.

Със заповед № 3282з-1163/11.04.2019 г. е прекратено служебното правоотношение на ищцата, на основание чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР, считано от датата на връчване на заповедта. Същата е връчена на 30.04.2019 г.

На 30.04.2019 г. е съставен акт за сдаване на длъжност.

Съгласно удостоверение за класиране и пенсия прослуженото време в структурите на МВР на длъжности за държавен служител – в това число офицерски, сержантски или като държавен служител – гражданско лице за периода от 17.05.2018 г. до 29.04.2019 г., 11 месеца и 13 дни.

Видно от представената по делото платежна бележка полученото от ищцата месечно възнаграждение за м.07.2013 г. възлиза на 797, 22 лв.

Представена е платежна бележка за полученото от ищцата месечно възнаграждение за м.04.2019 г. възлиза на 2 655, 81 лв.

На 18.06.2019 г. ищцата е депозирала покана до ответника за заплащане на обезщетение по чл.234, ал.1 ЗМВР.

С писмо от 03.07.2019 г. ответникът е уведомил ищцата, че няма право на обезщетение по чл.234, ал.1 ЗМВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, изхожда от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

При извършена служебна проверка въззивният съд установи, че обжалваното съдебно решение е валидно и процесуално допустимо.

Страните не спорят, а и от ангажираните доказателства се установи, че са били обвързани от служебно правоотношение, което е прекратено на основание чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР със заповед № 116311.04.2019 г., считано от датата на връчване на заповедта. Липсва спор и относно обстоятелството, че предходното правоотношение на ищцата е прекратено със заповед рег. № 2865, екз. 6 от 19.06.2013 г., на основание чл.38, ал.3, чл.246, т.2, чл.245, ал.1, т.7, б.„д“, чл.179, ал.1, т.2 ЗМВР (отм.) във връзка с решение по НАХД № 10274/2000 г. на СРС, влязло в сила на 04.04.2001 г. Към датата на прекратяване на правоотношение на ищцата не е изплатено гратификационно обезщетение, поради наличието на установените в нормата на чл.252, ал.7 вр. с ал.1 ЗМВР (отм.) вр. с чл.245, ал.1, т.7, б.„д“ ЗМВР (отм.) пречки - посоченото основание за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата лишава същата от право да получи предвиденото в чл.252, ал.1 ЗМВР (отм.) обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20, дължимо при прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител. Посочените по – горе норми са действали към момента на прекратяване на служебното правоотношение на ищцата и са регулирали същото.

В нормата на чл.234, ал.1 ЗМВР, приложима при прекратяване на последяващото правоотношение между страните, регламентира, че при прекратяване на служебното правоотношение държавните служители имат право на обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20. В ал.4 на същата норма е предвидено, че при повторно и при всяко следващо прекратяване на служебното правоотношение от полагащото се обезщетение, определено по реда на ал.1 - 3, се приспадат толкова месечни възнаграждения, колкото вече са получени от служителите на длъжности по чл.235, ал.1 от същия закон.

Спори се между страните в производството дали при повторното прекратяване на служебното правоотношение между страните следва да се преценяват всички прослужени години на ищцата при ответника или само тези, прослужени след прекратяване на първото правоотношение.

При извършване на преценка на доводите на страните следва да се отбележи, че нормата на чл.234, ал.1 ЗМВР (Обн. ДВ. бр.53 от 27 юни 2014г.) по своя характер е материално правна, поради което има действие занапред. На основание чл.14, ал.1 ЗНА обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба. Такава изрична разпоредба не е налице по отношение на спорното право, регулирано от разглежданата норма. Ето защо чл.234, ал.1 ЗМВР намира приложение занапред – от момента на влизане в сила на нормативния акт, като регулира заварени към този момент правоотношения. Доколкото не е придадено обратно действие на нормата, същата не може да преуреди вече прекратени правоотношения. В тази насока са и разясненията, дадени с решение № 82 от 22.10.2020 г. по гр. д. № 2693/2019 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Поначало обезщетението по чл.234, ал.1 ЗМВР е еднократно. С оглед на това при повторно освобождаване се дължи разликата за допълнително прослужените след първото освобождаване години с приспадане на съответния брой получени брутни възнаграждения. След като при първото прекратяване на правоотношението между страните ищцата е нямала право на

гратификационно обезщетение, поради наличието на регламентирани в нормата на чл.252, ал.7 вр. с ал.1 ЗМВР (отм.) вр. с чл.245, ал.1, т.7, б.“д“, (отм). пречки, а на нормата на чл.234, ал.1 ЗМВР не е придадено обратно действие и доколкото при повторното прекратяване на служебното правоотношение на ищцата същата е имала по – малко от една прослужена година при ответника, същата няма право на претендираното обезщетение.

По изложените съображения въззивният съд счита, че предявеният иск се явява изцяло неоснователен.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции не съвпадат, обжалваното решение следва да се отмени, като предявеният иск следва да се отхвърли.

По разноските по производството:

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 312, 25 лв. – сторени разноски във въззивното производство.

Тъй като жалбоподателят е защитаван във въззивното производство от юрисконсулт и на основание чл.78, ал.8 вр. с ал.1 ГПК на същия следва да се присъди сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

На ответника следва да се присъди сумата от 100 лв., на основание чл.78, ал.8 вр. с ал.3 ГПК, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на страната в производството пред СРС.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20135323 от 09.06.2021 г., постановено по гр. д. № 1027/2020 г. по описа на СРС, II ГО, 126 състав, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от ИР. П. Н., ЕГН *****, с адрес гр. София, кв. **** и съдебен адрес гр. София, ул. „**** – адв. А.Т., срещу ГД „Г.П.“ към МВР, БУЛСТАТ ****, с адрес гр. София, бул. ****, с правно основание чл.234, ал.1 ЗМВР – за заплащане на сумата от **15 612, 45** (петнадесет хиляди шестстотин и дванадесет лева и четиридесет и пет стотинки) лв., представляваща обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение в размер на 15 месечни възнаграждения, като неоснователен.

ОСЪЖДА ИР. П. Н., ЕГН *****, с адрес гр. София, кв. **** и съдебен адрес гр. София, ул. „**** – адв. А.Т., да заплати на ГД „Г.П.“ към МВР, БУЛСТАТ ****, с адрес гр. София, бул. ****, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **312, 25** (триста и дванадесет лева и двадесет и пет стотинки) лв., представляваща сторени разноски във въззивното производство, да заплати сумата от **100** (сто) лв., на основание чл.78, ал.8 вр. с ал.1 ГПК, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство във въззивното производство, както и да заплати сумата от **100** (сто) лв., на основание чл.78, ал.8 вр. с ал.3 ГПК, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в производството пред СРС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от

връчването му на страните, при условията на чл.280, ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____